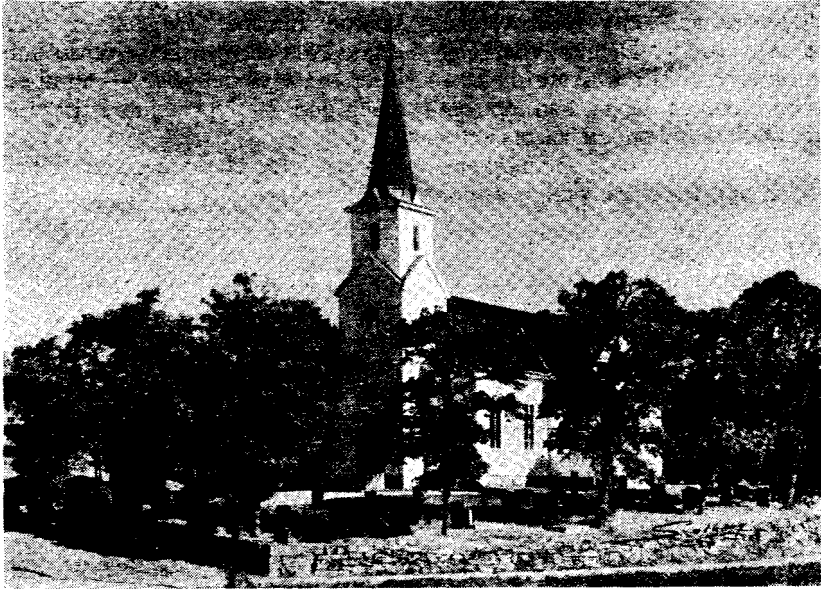

Varteig Menighetsblad

Nr. 10-78/1-79

Desember 1978/ Januar 1979

6. årg.

«Hver julaften når klokker mon gå,
og lyden den bær over heie,
da kaller vår Herre ad sine små
på deres sorgfulle veie.
Den julegave han verden har sendt,
den vil han at alle skal eie.»

L. 112, 3.

Men Han venter også en gave av oss,
og det har Han sannelig fortjent:

«Gi din Gud ditt hjerte hen,
gi din ringe neste,
Gi din uvenn og din venn,
gi dem av ditt beste!
Gi til du blir tom og arm,
intet skal du miste.
Gi til du blir rik og varm,
rikest på det siste.»

L. 133, 2.

Alle som på en eller annen måte har hatt med Menighetsbladet å gjøre, det også i høy grad bladets distributører, kasserer/ekspe-ditør som takkes for trofast strev, vi ønsker alle bladets lesere en signerik jul og et godt nyår!

T.T.

”Er det vanskelig å tro på Gud”

Mange vil svare «ja» på det spørsmålet. Det er vanskelig fordi vi har sett så mye vondt. Det er vanskelig fordi menneskene blir flinkere og flinkere. Om ikke så lenge kan en bestille reisebillett for en tur til månen.

Det er vanskelig fordi menneskene snart ikke vet hvor en skal plassere Gud.

Er det vanskelig å tro på Gud?

Ja, selvsagt er det vanskelig om vi lager oss en Gud i vårt eget bilde og etter vårt eget mønster. Noe helt annet er det med den levende Gud. Han som kommer, ikke etter vår klokke og ikke etter vårt krav og ikke etter våre prognoser.

Etter Guds timeplan kom han til vår jord julenatt. Han ble født i Betlehem. Hans navn var Jesus. Han døde på et kors utenfor bymuren i Jerusalem. Men han sto opp igjen fra de døde.

Han var Guds sønn!

Er det vanskelig å tro på Gud?

Vanskeligheten er kanskje ikke å akseptere ham. At han har levet her på jorden, er hevet over enhver tvil.

Vanskeligheten er å tro på ham og adlyde ham.

Avguder er det mange av både i gammel og ny tid. Jeg har sett fromme hinduer samle seg i tilbedelse og bønn rundt grisens alter i det vakre hindutemplet i Mombasa. Jeg har sett fortvilede afrikanere tale med sine fedreånder ute i kvegfolden. Jeg har hørt medisinnmann og sorte magikere iferd med å true avguder og fedreånder til å følge de levendes ønsker.

— Men der er avguder også i det kristne Europa. *Tingene* er folkene avgud i det europeiske velferdssamfunn. Eller *troen på det gode* — en ubestemmelig gud — dypt skjult i tilværelsens gåter.

Men dette er døde guder. Hjemmelagete guder. «Man-made gods.» Hvor anderledes er det ikke med ham som kom julenatt, og som kommer til hvert enkelt menneske som påkaller hans navn.

Han som kommer når du folder dine hender og ber i Jesu navn.

Han som kommer når du åpner din Bibel, og du hører ham tale.

Han som kommer i nattverdens brød og vin.

«Velsignet er han som kommer i Herrens navn!»

Han kommer til deg med et kall til å følge seg.

Han kommer med en mening til ditt liv.

Han kommer med syndenes forlatelse.

Han kommer med håp om evig liv.

Hva vil du svare ham, der han kommer?

«Den som tror og blir døpt, skal bli frelst.» Slik står det skrevet. Og det gjelder idag som igår.

Gunnar Listerud.

Julesangen

Følgende spørsmål er stillet fire personer i noe ulik alder i vår menighet: «Hvilken julesang/salme har i særlig grad stemt sinn og tanke til fest og høytid? — Nevn

noe om hvorfor?

Her kommer svarene fra de fire, nevnt i alfabetisk orden:

T.T.

Blant de mange gode julesanger og salmer kan det være vanskelig å nevne en spesiell som særlig har betydd mye for en. Noen sanger kan være så festlig å synge til gangen rundt juletreet som for eks. «O jul med din glede» og «Glade jul». Høytidsstemt og glad blir en også ved å synge Landstads julesalme: «Fra fjord og fjære fra fjell og dypen dal» første juledag i kirken.

Skal jeg likevel nevne en salme som har stemt mitt sinn og betydd mye for meg, må det bli Brorsons julesalme: «Mitt hjerte alltid vanker i Jesu føderum». Både tekst og melodi tolker godt det dypeste en føler overfor Guds evige kjærlighet som er åpenbart i julens budskap. Jeg kunne ikke tenke meg å feire jul uten de mange gode salmer og sanger.

Måtte de også denne julen få tone ut fra våre hjerter til glede for oss selv og andre, og til ære for ham som kom her ned julenatten.

Ole Bergerud.

Det er en julesang jeg har likt så lenge jeg kan huske. Det er «Nå tennes tusen julelys». Men det var først på en ungdomskveld for 3—4 år siden at den sangen fikk bety noe helt spesielt for meg.

Det var like før jul, og ungdomskvelden ble nesten som en «vi synger julen inn»-kveld. Jeg hadde vel egentlig ikke tenkt så mye på den høytiden vi gikk i møte, men

da vi sang denne sangen, var det som om hele julens budskap sank ned i meg. Jeg husker spesielt det 3. verset: «Du stjerne over Betlehem, send dine stråler ned, og minn oss om at julens bud er kjærlighet og fred».

Der satt vi, en flokk unge, og det var som om vi ble fylt av glede og fred. Sammen fikk vi glede oss over julens budskap, men vi skulle også gå ut med det fine budskapet til alle mennesker.

Siden den dagen har denne sangen blitt «min» julesang.

Hilsen

Inger Elisabeth Bøe

Å velge ut en spesiell julesang er nesten som å peke ut hvem i sin egen familie en er mest glad i!

Jeg velger derfor å fortelle om den som hvert år skaper vanskeligheter, som utløser protest, nesten harme. Den jeg egentlig ikke kan eller vil riktig godta, men som likevel alltid vinner over meg: «Deilig er jorden».

Vi vil jorden skal være det, særlig i julen. Vi vil at alle skal ha det godt, være mette og varme. Helst skulle alle være friske og leve i frihet. Det skulle bli en glad jul! Deilig er jorden

Så vet vi godt, det er ikke slik, og protesten kommer. «Prektig er Guds himmel», å ja, der kan en alltid følge med sjelens pilgrimsgang? — Er vi ikke mer kjent med fra andre land og etter hvert også vårt eget — at pilgrimsgangen ofte er mer preget av kors og trengsel? Det med tider og slekter er vi med på — og kan glede oss over at «aldri forstummer tonen fra himlen».

Kommet så langt, vet jeg at jeg har tapt — det er bare å gi opp all motstand og la ord og toner slippe til. Selv om alt ikke er så deilig på jorden og en selv ikke er så vellykket, så avhenger julens glede ikke av det. Nei, julens glede er at «Oss er en evig Frelser født».

Så har jeg da erfart at nettopp denne sangen år etter år har stemt sinn og tanke til glede og høytid.

Velsignet jul!

Solbjørg Bøe.

Det er ikke tvil om hva som er min julesang. — Helt fra barneår har denne julesang som jeg siterer ett vers av, tonet i mitt sinn og fylt meg med hellig høytid,

glede og fred: «Julen har brakt velsignet bud».

3. vers:

«Frelseren selv var barn som vi,
«i dag» Han lå i sin vugge,
den Have Guds engler flyver i,
vil Jesus for oss opplukke.
Himmeriks Konge blant oss bor,
Han julegleden oss bringer.
Han favner hver barnesjel på jord,
og lover oss englevinger»

For meg er denne julesang knyttet til barndomshjemmet julekveld, ja hele julen, og senere i eget hjem med mann og barn — Far og mor skapte jul som vi barn (søken) aldri kan glemme. Som barn og unge sang vi særlig denne julesangen til vi ble hese og det ikke fantes barnål igjen på treet. Det var jo før den tid juletrefooten var med vann. —

Jeg tenker på min kjære far som trofast gikk rundt treet med oss mens vi barn sang, selv eide han ikke sangstemme, men mor hadde en vakker sangstemme. — En bror av meg som var advokat i Finnmark noen år og slett ikke kunne komme hjem til jul så ofte, ringte julaften for å få høre juleparafrafer fra barndomshjemmet, og da særlig parafrasen over «Julen har brakt osv.»

Når vi kom hjem fra barnegudstjenesten julaften, åpnet mor vinduet så vi fikk høre denne parafrasen bl. a. ble spilt av Bispehaugens guttemusikkorps. Det var høytid.

Vår siste jul i Varteig prestegård (1977) kommer jeg sent til å glemme. Det var grunpende da min eldste søster som har vært 50 år i U.S.A., tilbrakte julen hos oss og gikk mellom guttene våre rundt juletreet.

Da vi sang «Julen har brakt velsignet bud», kunne hun ikke holde tårene tilbake. Minnene fra barndomshjemmet strømmet på; — Selv har hun vært musikk lærerinne og fylte stuen hjemme med skønne juleparafrafer.

Johanna Torset.

JULEHILSEN

Menighetsrådet vil gjerne sende en julehilsen til alle Varteig Menighetsblads lesere. Vi knytter denne vår hilsen til siste linje i Ingemanns vakre pilgrimssalme «Deilig er jorden»: «Menneske, fryd deg; Oss er en evig Frelser født!»

Det er mye som kan stemme lovsangen i moll, både av rent personlige ting som vi

møter i vår hverdag, og det som strømmer på oss fra verden rundt oss.

Det er også dette år noen som er gått bort, og de som har mistet sine kjære, vil kjenne ensomheten særlig sterkt når julen kommer. Våre tanker går også til dere. Vi hilser alle som har det vanskelig på forskjellig vis.

Vi vil også sende en hilsen til dere som har flyttet hit til vår bygd dette året, med ønske om at dere vil finne dere til rette både i bygdesammenheng og i vår kirke.

Vi sender en takk til alle som arbeider i det frivillige arbeid i foreninger og lag her i vår bygd. — Vi takker våre faste medarbeidere i kirken for troskap i tjenesten.

Likeså en takk til våre kommunale myndigheter for imøtekommenhet og forståelse for kirkens arbeid og betydning i vår bygd.

Så vil vi forsøke å høre englesangen og få tak i julens budskap til den enkelte av oss.

En velsignet julehøytid!

For Menighetsrådet,
Einar Bergerud.

Presten skapt i menighetens bilde

Noe av det morsomste jeg vet er alle de gode prestehistoriene som kan fortelles. Det er ikke ende på alt det rare som kan fortelles om prester. Enkelte av historiene er vel sanne, men de fleste har nok vokst seg større med årene. Én sak er i alle fall sikkert: Folk legger merke til hvordan presten er.

De aller fleste prester blir sakte men sikkert formet av menigheten sin. Særlig tydelig ser vi dette i menigheter hvor det er en svært bestemt oppfatning av hvordan presten skal være. De konturer og særtrekk som presten hadde da han kom, de blir med tiden slipt vekk slik at de ikke synes lenger. Til slutt så er presten ferdig: skapt i menighetens bilde. Egentlig er jo dette også det enkleste for presten. Det å være slik menigheten vil, det er den minste motstands vei. Jeg slipper å bli kritisert når jeg er slik de andre vil at jeg skal være.

Det finnes mange prestetyper. Vi har den snille presten. Presten som alle liker. Han passer seg for å si noe som noen kan mislike. Han smiler stadig og tar det ikke så tungt om vi gjør noe galt. Det viktigste er at vi har det hyggelig sammen, sier han smilende.

Hvis vi omskriver et sportsuttrykk kan vi si følgende: Denne presten har en rund sjel i et rundt legeme. Stort sett vil en slik prest ha gode og trivelige dager.

Særlig i tidligere tider var det vanlig at presten var den som visste alt. Dengang var ikke skolegang så utbredt, og presten var én av de få som hadde høyere utdanning. I dag er dette annerledes. Likevel er det mange prester som sliter med et all-viterkompleks. Det er så vanskelig å innrømme at dette vet jeg ikke. Hva vil folk tro om meg dersom jeg sier at dette vet jeg ikke?

Folk som står utenfor den aktive kirkekrets har lett for å oppfatte presten som et nær perfekt menneske som strengt refser alle de andre. Presten er et menneske som er nesten uten moralske feil. Han er annerledes enn alle vanlige mennesker. Derfor er det også så spennende å lete etter mulige feil hos prester og deres like. Vet vi om noe galt presten har gjort, så forteller vi det videre. Hvis vi ikke vet om noe, kan vi jo dikte opp litt selv.

I Danmark ble det laget en undersøkelse om hva det var folk særlig

kritiserte prestene for. Hovedanklagen gikk ut på at prestene talte for mye om synd. De burde heller forsøke å komme med litt trøst og oppmuntring til folk. En slik anklage kan ikke forundre noen. Det er aldri morsomt å bli minnet om at vi gjør synd. Ikke desto mindre er det faktisk tilfelle at vi alle sammen gjør gale ting. Egentlig så vet vi det nok, men vi liker ikke at noen minner oss om det.

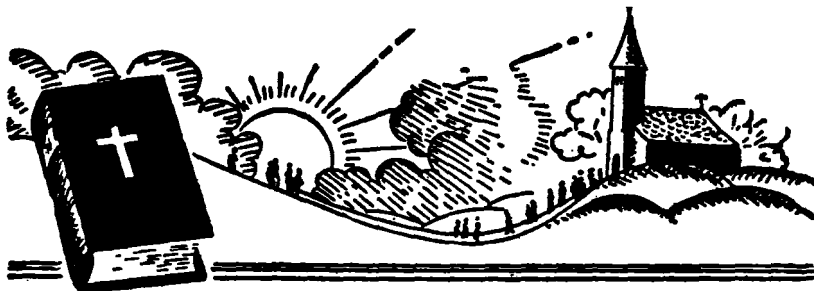
Den neste anklagen gikk ut på at prestene talte så lenge, så kjedelig og så vanskelig. Denne anklagen kan jeg forstå. Ofte varer prekenen for lenge. Men når det er sagt, vil jeg også si at i dag tåler mange ikke å følge med mer enn i 10 minutter. Hvis det er kjedelig, så sovner vi. Akkurat slik er vi vant til å gjøre. Vi hører på så lenge vi orker, og ofte er ikke det særlig lenge.

Den alvorligste anklagen var likevel den at prestene ikke selv trodde på det de sa. Hadde det vært tilfelle, ville det vært grunn til å slå alarm. Det er selvfølgelig ikke mulig å gran-

ske hjerter og nyrer, likevel vil jeg våge den påstand at dagens prester forkynner et budskap som de selv tror på og som er levende for dem. Presten forkynner fordi han vet at Guds Ord angår alle mennesker. Han forkynner FORDI han selv tror og FOR AT stadig flere skal komme til tro.

Hvis en prest skal leve opp til alle de ønsker og forventninger som finnes, da må han være som en kamelon. Den er kjent for å skifte farge etter omgivelsene. En slik prest ville ikke være til noen særlig hjelp for noen. Mitt ideal er å ha en fast egen overbevisning og et sinn som er rommelig nok til å tåle at andre tenker annerledes. Slik lyser i hvert fall idealet. Med disse ordene gleder jeg meg til å begynne som prest i Varteig.

Ørnulf Axel Elseth.

Også en julevane

Skikk og bruk, vaner, tradisjoner, kan skifte nokså mye fra sted til sted og fra tid til annen. Det gjelder også de vaner og tradisjoner som knytter seg spesielt til julen. Det er så mange av dem som lite eller intet har med kristendom å gjøre. De er i så måte ikke positive og kan ikke lofte sinn og tanke oppover.

Det er julenissen som snart tar overhånd over alt. Han går igjen i utstillingsvindue, på julekortene og pakkene. Det er pynt, glimmer, glitter og stas. Det er mange som synes at det ikke kan bli for meget av dette i den mørke og tunge årstiden.

Visstnok er det festlig med noe av dette til å lyse opp og glede hverandre. Men det er ikke nok. Vi som er foreldre, må gjøre julen festlig for barna. Men samtidig må vi skape slike tradisjoner at de alltid siden når julen nærmer seg, vil føle at nå kommer en kristen høytid, en hellig fest. — Jeg tenker på mitt eget barndomshjem: herlige, vidunderlige minner som jeg er uendelig glad for!

«Hellig jul med glitrende tre,
barndommens skjønneste minne.

Hellige jul, — å måtte det skje
du dypt i min sjel måtte finne
tonen fra himlen du ga meg en gang,
som stemte mitt hjerte til jublende sang.

Hellig jul, — det beste du gav
er kraften og seiren i død gjennom grav.
Jesus, Guds Sønn som kjempet og vant,
stemmen i sjelen som sa det var sant.

Hellig jul, — la alle få del
i stemmen som klirer fra sjel og til sjel.»

Det er også tradisjon, vane for mange å gå i kirken i julen. Og det skal vi være glade for. Ordet «Eder er i dag en Frelser født» kan nå inn til en fattig menneskesjelv og der gjøre sin gjerning i det stille. — Det er en slik julevane jeg her vil fortelle om.

Jeg var i 17-års alderen da dette hendte. En venninne og jeg hadde bestemt oss for å gå tilottesangen i Nidarosdomen julemorgen. (I parentes vil jeg gjerne få bekjenne: Å få delta iottesangen julemorgen har vært noen av mine skjønneste opplevelser, som vanskelig kan beskrives. — Allerede det å være på «kirkeveg» gjennom stille gater tidlig en julemorgen etter at alt førjulsbråket er stilnet er i seg selv en opplevelse.

Aldri vil jeg glemme julemorgen 1960 — min mann skulle haottesangen i Sarpsborg kirke. Etter gråvet og skitten snøslaps juleaften — var gatene blitt rene og hvite mens lette snøfnugg dalte stille ned. Jeg nøt hvert skritt jeg tok. Og da jeg kom inn i kirken, var det en betagende skjønnhet og høytid. Det «samspill» mellom organist og prest som jeg der fikk oppleve, har jeg aldri hørt maken til.)

Men nå tilbake til Trondheim: Min venninne og jeg skulle møtes et bestemt sted. Jeg kom noen minutter før tiden. Mens jeg ventet, kom en ung pike gående. Hun stanset og spurte: «Trikken går da vel ikke nå?» (Jeg sto nemlig ved en trikk-holdeplass).

«Nei», svarte jeg, «jeg venter på noen her. Skal du også i kirken kanskje?» «Ja, jeg skal dit for å varme meg. Jeg pleier å gå i kirken i julen», svarte hun.

Denne unge piken var fra et fattig hjem, hun var dårlig kledd, tynn og blåfrossen. Hennes hjem var av disse som pleide få av juleutdelingen mat, klær og brensel. Vi pratet en del sammen, og da min venninne kom, gikk vi alle tre i kirken. Det ble en vakker høytidsstund der inne.

Tredje juledag besøkte min venninne og jeg henne i hennes hjem. — Det var en vane for henne å gå til kirke for å varme seg. Men denne vanen ble etter hvert en hellig vane. Gjennom sin kirkegang ble hun en strålende kristen.

Jeg traff henne igjen noen år senere. Vi snakket da en del sammen og fortalte hverandre noe av det vi hadde opplevd.

Gudstjenesten var for henne blitt kjær og hellig. Hun sa det slik: For meg går det så ofte slik at jeg ikke greier å ta imot alt. Kanskje kommer jeg ikke lenger enn til: «Hellige Gud, himmelske Far, se i nåde til meg!» — Kanskje fikk jeg i blant lite av prekenen. Men så lød det til slutt: «Herren løfte sitt åsyn på deg og gi deg fred!»

Kan vi vel høre en vakrere hilsen? — Det er varmt og mykt som når mor tar veslebarnt inn til seg. Det er sterkt og stort og rent som høyfjell med sol over vidder.

For henne representerte denne velsignelsen kirken. Kirken er slik. Og den er mer. Under gudstjenesten får vi gjennom nådens midler, Ord og Sakrament, verdier av varig verdi, fordi Herren selv er der. Vi blir stille for Herren. Men det betyr igjen regnskap og oppgjør, at jeg må slå mitt øye skamfull ned. Men der synderen slik møter Frelseren, gis det sjelero og fred. Vi får «løfte våre hjerter til Herren». Det vil si at vi ufullkomne mennesker blir fylt med ny kraft til å gå ut i hverdagen for å tjene.

Denne unge kvinnen så menigheten som Guds manifestasjon i en ufullkommen og syndig verden. Kirken så hun som et av de viktigste midler Gud arbeider og virker igjennom. I ord og handling ville hun så gjerne gå aktivt og frimodig inn for de oppgaver som ventet. Hennes personlige vitnesbyrd viste en interesse og glad innsatsvilje som var smittende. Hennes tro var forankret i selve evangeliet.

Hun var nå gift og levde et lykkelig familieliv i gode økonomiske kår. Hun var av de mennesker som eier viljen og evnen til å glede andre, fordi de selv har fått så mye av Ham som er både villig og mektig til å gi.

Hvordan er det med oss? — Hører vi med til disse mennesker? Har vi tatt imot — og tar imot på ny julens store gave fra Gud? Eller er julen bare en forbigående stemning, fordi det ikke var hjerterom, men bare et fattig krybberom for Jesus?

Måtte vi i år når juleklokkene på ny ringer ut over vår arme jord, ta imot den rette julegaven. Da blir det hjerteglede, når vi hører julens budskap: «Eder er i dag en Frelser født, som er Kristus, Herren, i Davids by».

J.T.

TAKK

Når vi nå står overfor det faktum å skulle slutte vår tjeneste som prestefolk i Varteig, en tjeneste som ble av mer enn fem års varighet, er det forskjellige følelser og tanker som kommer og går. — Det har for oss som har hatt vårt hjem i Varteig ærverdige prestegård og vår hovedtjeneste i menighetens vakre kirke, vært en hyggelig og rik tid, i samvær med mange gode, verdifulle mennesker både i glede og sorg.

Det er ett ord som trenger seg fram og må få slippe til: ordet *takk!* Det krever ikke stor plass, men rommer igrunnen så mye. — — —

Varm takk til alle dere som på ymse vis ved smil og velvilje, ved gode ord og tjenester, har hjulpet- og stått oss bi som medarbeidere i felles tjeneste i vår menighet. — Jeg nevner *tre* forskjellige *menighetsråd* med like mange *formenn*, *to herredsstyrer* med en og

Forts. neste side.

tk

Kirkens SOS i Østfold

Kirkens SOS i Østfold — som er et senter for samtale og sjelesorg — startet sin nattjeneste 1. oktober. Senteret holder til i Sarpsborg, og hver natt er det en prest og

en lekmedarbeider på vakt fra kl. 22.00—07.00.

Kirkens SOS er foreløpig kun en telefon-tjeneste. Det er ikke mulig å oppsøke senteret direkte, men hver natt er det noen å snakke med om sine problemer enten de er av åndelig eller sosial art.

Senteret har to telefoner (se egen annonse for telefonnummer), som begge er betjent.

Alle som kontakter Kirkens SOS, har rett til å være anonyme. Det vil si at de som ringer må velge selv om de vil oppgi navn eller ikke. De frivillige medarbeidere har kun mulighet til å oppgi fornavn. Medarbeiderne i Kirkens SOS er pålagt taushetsplikt. Det innebærer at de som ringer kan være trygge på at opplysninger de gir ikke bringes utenfor senteret.

Tilsvarende SOS-sentra har vist sin berettigelse andre steder i landet. Vi er de fjerde som er åpnet foruten Oslo, Kristiansand og Skien. Senteret i Oslo, som har heldøgntjeneste, har gjennomsnittlig 30 henvendelser i døgnet. Og de har mange eksempler på at mennesker i nød er blitt hjulpet ved å kontakte Kirkens SOS.

Flere kristne organisasjoner og institusjoner står bak dette tiltaket, og medarbeiderne må tilhøre Den norske kirke eller Den Evangelisk-Lutherske Frikirke.

**FORTVILET? ENSOM?
RADVILL?**

**RING KIRKENS SOS
SENTER FOR SAMTALE.**

ÅPENT 22.00 TIL 07.00 HVER NATT

Tlf. 031/56 842 - 56 763

samme ordfører, forskjellige kommunale styret og råd med sine formenn og sjefer, jeg tenker på hyggelige samvær på skolen i hverdag og fest, de mange foreninger med sine møter og fester i hjem og forsamlingshus, og sist, men ikke minst: de mange forskjellige sammenkomster i kirken ved høytidsgudstjenester, vanlige høymesser med sakramentforvaltning, familiegudstjenester, musikkandakter med høyverdige kunst i form av musikk og sang, og endelig: de mange rike samvær i «fellesmøtenes» regi m.m. —

Til slutt en spesiell takk til våre faste medarbeidere i kirken: kirketjener, klokker og organist, sistnevnte som har vært både «pott- og panne» som fast og god leder av høymesser og andre gudstjenester både med gammel og ny høymesseliturgi og dirigent

av vårt Menighetskor — og for meg den selvskrevne kontaktskaper mellom kirke og skole. —

Særlig minnes vi jubileums-fødselsdagsgaven i år — i form av verdens største og mest fargesprakende slumreteppe, laget av samtlige skolebarn, og overgitt jubelanten under glad og munter hyllest av alle skolebarn, samlet utenfor skolen med flagget i topp hin vakre maidag. Sannelig: det både gledet og varmet oss, og vil fortsatt gjøre det.

Takk og atter takk til alle og hver især!! — Vi lar takken ledsages av de beste ønsker om god og signingsrik gjerning for nye prestefolk i «morgendagens» tjeneste i Varteig menighet.

Deres

Johanna og Torgeir Torset.

MØTERUTE

Fredag 15. DESEMBER: Indremisjonen.
Furulund kl. 19.30.

Lørdag 16. DESEMBER: Ungdomskveld.
Breidablikk kl. 19.00.

Troesdag 28. DESEMBER: Ungdomsforeningen
har juletreffest på Breidablikk kl. 19.00.

Lørdag 13. JANUAR: Ungdomskveld.
Breidablikk kl. 19.00.

Søndag 14. JANUAR: Misjonssambandet.
Årsmøte.

Lørdag 27. JANUAR: Ungdomskveld.
Breidablikk kl. 19.00.

Søndag 28. JANUAR: Indremisjonen.
Årsmøte. Høgheim kl. 18.30.

Søndag 4. FEBRUAR: Ungdomsforeningen.
Årsmøte. Breidablikk kl. 18.30.

6.—11. FEBRUAR: Misjonssambandet har virkeuke.

FØRJULSKONSERT

Den tradisjonelle førjulskonserten arrangeres i Varteig kirke søndag 17/12 kl. 17.00. Ekko og skolekorpset deltar.

Menighetskoret fremfører første halvdel av julekantaten «Den store stjerna». Andakt ved sokneprest Torset. Kollekt til Kirkens Nødhjelp.

«ÅPENT HUS»

på Breidablikk annen hver onsdag fra 24/1 for ungdom fra 6. klasse.

Skytebane, forskjellig spill, salg av pølser m.m.

HUSK

Hasle menighetscenter!

Postgiro: 3 86 13 58

GUDSTJENESTENE

Søndag 24. desember — 4. s. i advent:

Betel kl. 11: Gudstjenestemøte ved Torset.

Julaften:

Varteig kirke kl. 16: Familiegudstjeneste ved Torset. Offer til Israelsmisjonen.

1. Juledag:

Varteig kirke kl. 11: Høytidsgudstjeneste ved Torset. Offer til N.M.S. Menighetskoret deltar.

2. Juledag:

Varteig kirke kl. 11: Høytidsgudstjeneste ved Torset.

Søndag etter jul — Nyårsaften:

Varteig kirke kl. 17: Gudstjeneste ved Torset. Nattverd.

Nyårsdag:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset. Ev. dåp.

Søndag 7. januar:

Varteig kirke kl. 18: Høymesse, avskjed med Torset. Prosten deltar. Offer til Hasle Menighetssenter. Menighetskoret er med.

Lørdag 13. januar:

Varteig kirke kl. 10.15: Konfirmantinnskrivning ved pastor Ørnulf Elseth.

Søndag 14. januar:

Høgheim bedehus kl. 11: Gudstjenestemøte ved pastor Elseth.
Kl. 9.30: Søndagsskole i kirken.

Søndag 21. januar:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Elseth. Ev. presentering av de nye konfirmanter som får sine testamenter.

Søndag 28. januar:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Elseth. Nattverd.

Søndag 4. februar:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse/eventuelt familiegudstj. Ev. dåp.

Verdens lys

I jula tenner vi lys — for å symbolisere Jesus. Og i en mørk vinter aner vi hvor viktig lyset er. Lyset viser veien for oss. Uten lys må vi famle oss fram.

Men det er en annen side ved lyset som kom for meg. Tenk deg en mørk teatersal med ei opplyst scene. Hvor er alles oppmerksomhet rettet? Eller et rom med ett stearinlys som brenner. Hvor fester du blikket? Jo, mot lyset. Du stirrer ikke ut i mørket, men inn mot lyset.

Jesus er lyset. La oss feste vår oppmerksomhet på ham. Der finner vi liv og håp.

Men legg merke til at Jesus sier i Joh. 8, 5: «Så lenge jeg er i verden, er jeg verdens lys». Og i Matt. 5, 14 står det: «Dere er verdens lys». Jesus er ikke her i kjøtt og blod nå, men vi kristne er her som hans legeme. Mennesker skal få rette sin oppmerksomhet mot oss og der finne noe av det liv og håp mennesker fant hos Jesus den gang.

Jeg ønsker dere alle en jul til ære for Jesus.

A.B.

VARTEIG MENIGHETSBLAD

Utgis av Varteig menighetsråd
ved en redaksjonskomite.

Utkommer med 10 nummer i året

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg